

Ljubljanski

Leposloven in znanstven list.

Štev. 4.

V Ljubljani 1. malega travna 1891.

Leto XI.

Pégaz in ôsel.

Starogrška basen.

Letí, letí Pégaz ko ptič nad zemljój
S ponosnimi krili, s ponosnoj glavój;
Griva po vetrju mu plove,
Bliskajo mu se podkóve.

Nad poljem, nad kmečki tja dvor prileti,
Za dvorom tam ozka ograja stoji;
Osat prebujujo v nji rase,
Osel v ograji se pase.

K tloru težko od mislij poveša glavó,
Vmes časih pobožno pogleda v nebó . . .
Mirno takó bi se žilo —
Pégazov ko bi ne bilo!

Čim ktereča kdaj on nad saboj uzrè,
Ves besen vam vsakikrat kvišku se vzpnè,
Jezno z ušesoma miga,
»I—a, i — i, a — a!« riga.

In ózre se Pégaz na zemljo, na dvör,
Ugleda spet danes tá smešni prizór,
Pa se ustavi v višavi,
Reče oslétu in pravi:

»Za riganje tvoje neskladno, grdo
Zashužil že zdavuaj si kazen ostró,
Drug konj, se vé, bi te brenil,
V glávo s kopitom te krenil!

»Če jaz bi htel tebi približati se,
Sám moral do tál bi ponižati se . . .
Tebe bi glava bolela —
Čast pa bi moja trpela!

»Uméti poléta ti Múzinh konj
Nikdár ne boš mogel — ves trud je zastonj!
Osel ostane le ôsel,
Létanje ni njegov pôsel.

»Da pôpneš se v zrak, nedostaje ti sil;
Za vzlet tak posebnih, veš, treba je kril:
Pégazu Zevu jih je vstvaril,
Mágarcu ni jih podaril.

»Kdo vé pač, kod Pégaza nosi polèt?
On smélo preméri ti križem ves svet,
Večji, ko tvoja — ograja,
Lepši, ko tvoja je — staja.

»In koder on koli po svetu letí,
Pod saboj motrí on le žive ljudí,
Pisano gléda življenje,
Rádosti v njem in trpljenje.

»Obzòr idéj tvojih ne sezha čez plot,
Na uzdi te kratki tvoj vodi gospod;
Skromen mi, sivko moj, bodi,
Kar je nad taboj, ne sodi!

»Ne: vzpenjati se do pesniških višin —
Namèn tvoj le žito nositi je v mlín!
Moko da nosiš iz mlina,
Kúpila te je družina.

»Le Pégazov z riganjem ne kritikuj,
Ker, kadar tí sodiš nas, pomni in čúj:
Dete koj vsako na vasi
Osla spozná te po — glasi!«

To rekši s perutmi napréj nad zemljój
Letí, letí Pégaz s ponosnoj glavój.
Griva po vetrju mu plove,
Bliskajo mu se — podkóve.

A. Aškerc.

